

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 04/02/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1149

“LỜI NÓI PHẢI CHỪNG MỰC, VỪA ĐỦ”

Chúng ta chỉ nói những lời vừa đủ, thích hợp. Chúng ta nói dư một lời thì đó là chúng ta tham. Chúng ta kiệm lời, chúng ta nói mà người khác không hiểu thì đó là chúng ta đã bỏn xén. Người xưa luôn cẩn trọng trong lời nói. Hòa Thượng nói: **“Lời chúng ta nói nói ra thích hợp, vừa vặn thì đây gọi là hảo ngôn ngữ. Chúng ta nói lời thừa chúng tỏ tư tưởng chúng ta loạn động. Người càng có tâm địa thanh tịnh thì họ sẽ càng nói ít. Từ ở nơi ngôn hạnh này chúng ta sẽ nhận biết được công phu của chúng ta sâu hay cạn”**.

Trong pháp môn niệm Phật có câu: **“Ít nói một câu chuyện, niệm nhiều một câu Phật, đánh chết cái vọng niệm thì pháp thân ta hiển lộ”**. Hòa Thượng giảng Kinh, nói pháp gần 70 năm nhưng Ngài chưa viết bất cứ một cuốn sách nào. Những cuốn sách như **“Tịnh Không pháp ngữ”**, **“Tịnh Không gia ngôn lục”** đều là do học trò của Hòa Thượng biên tập lại những bài giảng của Ngài.

Hòa Thượng nói: **“Cả đời tôi không sáng tạo, tôi chỉ “y giáo phụng hành”**. Cả đời Hoà Thượng y theo giáo huấn của Phật Bồ Tát, của Cổ Thánh Tiên Hiền và các bậc Lão sư. Hòa Thượng đã làm ra biểu pháp cho chúng ta. Bộ 1200 chuyên đề chúng ta đang học cũng do người khác viết lại những bài giảng của Hòa Thượng. Nếu chúng ta có thể biên tập lại tất cả những lời giảng của Hòa Thượng trong suốt 70 năm thì chúng ta sẽ có rất nhiều bộ sách để học. Thích Ca Mâu Ni Phật giảng Kinh, nói pháp suốt 49 năm nhưng Ngài nói: **“Ta chưa nói lời nào!”**. Lúc đầu khi nghe câu nói này tôi cũng không hiểu. Tam Tạng Kinh Điển Phật nói ra vô cùng nhiều nhưng khi nói, Ngài không vọng tưởng mà chúng sanh cần nghe thì Ngài nói.

Chúng ta làm giáo dục, nơi nào chúng sanh cần thì chúng ta đến đó tận tâm, tận lực làm. Nếu chúng ta đủ duyên với chúng sanh thì chúng ta sẽ làm mọi việc một cách nhẹ nhàng, thoải mái. Nếu chúng ta có sự khắc ý, có sự mong cầu thì chắc chắn chúng ta sẽ có phiền não.

Hiện tại, nhiều nơi muốn mở trường, có nơi chưa đủ duyên nhưng mọi người muốn mở trường vì họ muốn tốt cho con của họ. Con của họ học xong mẫu giáo nên họ muốn có trường cấp 1 để con họ học.

Hòa Thượng nói: **“*Tâm của Phật nhất niệm bất sanh. Chúng ta có tư nghị thì chúng ta đã mê rồi. Chúng ta mê thì chúng ta nhất định có phiền não*”**. “*Tư nghị*” là có suy nghĩ, có bàn bạc. Có những việc chúng ta cho rằng mình đang làm vì chúng sanh nhưng chúng ta suy nghĩ đến tận nguồn thì chúng ta vẫn đang làm vì cái ta. Chúng ta vẫn có tư, có nghị, có nghĩ, có bàn, có ta, cái của ta thì chắc chắn chúng ta có phiền não.

Hòa Thượng nói: **“*Trên “Kinh Bát Nhã” giảng một cách rất rõ ràng: “Bát nhã vô tri, vô sở bất tri*”**. Chúng ta đạt đến không có tư, không có nghị thì chúng ta không thứ gì không biết, chúng ta không có chướng ngại. Chúng ta có nghĩ, có bàn là có chúng ta có cưỡng cầu, tham cầu. Chúng ta có tham cầu mà không được như ý thì chúng ta sẽ phiền não, khổ đau.

Hòa Thượng không có tư, không có nghị. Ngài không nghĩ ngợi, nghĩ bàn. Ngài khởi niệm muốn làm một trung tâm giáo dục **“*Đệ Tử Quy*”** thì có người đến nói, tiền thừa kế của Cha họ nhưng họ không muốn dùng, họ muốn nhờ Hoà Thượng làm giáo dục. Khi mọi người chuẩn bị xong cơ sở vật chất nhân lực để đào tạo tăng tài thì các nước khác không cử người đến học. Hòa Thượng nói: **“*Vậy thì tốt rồi! Thay vì chúng ta phải làm bốn năm thì bây giờ việc làm của chúng ta đã viên mãn!*”**. Cách thấy, cách làm của Hoà Thượng rất viên mãn. Chúng ta học theo Ngài thì chắc chắn chúng ta không có phiền não, khổ đau.

Hòa Thượng nói: **“*Người học Phật tâm phải thanh tịnh, rỗng rang*”**. **“*Tâm rỗng rang*”** là tâm không phân biệt, dính mắc, chấp trước. Tâm chúng ta rỗng rang thì chúng ta có thể sinh được trí tuệ. Ở trên sự thì chúng ta phải làm như Tổ Ấn Quang dạy: **“*Đốn luân tận phận*”**. Chúng ta tận hết trách nhiệm trong vai trò bổn phận của mình. Chúng ta có rất nhiều vai trò, bổn phận, chúng ta là công dân của một quốc gia, là Cha Mẹ, là Thầy, là con, là bạn. Dù chúng ta là một người bạn của người bạn thì chúng ta cũng phải làm tròn trách nhiệm.

Chúng ta muốn có công phu này thì chúng ta phải rèn luyện một thời gian dài. Chúng ta cho rằng chúng ta không thể bỏ được cơ đồ thì tâm chúng ta đã dính mắc. Trước đây, tôi cũng giống như Hòa Thượng, tôi không cho người khác mượn sách. Sau một thời gian học tập thì Hoà Thượng có thể cho người khác mượn sách đã đọc, sau đó Ngài cho mượn cả sách chưa đọc và một thời gian sau thì ai thích sách gì thì Ngài sẽ tặng cho họ luôn. Những thứ chúng ta rất khó cho đi mà chúng ta cũng **“*cẩn môi, cẩn lợi*”** để cho thì tâm chúng ta sẽ dần dần rỗng

rang. Nhiều người tâm rộng rang ở trên sự tướng. Trên sự tướng chúng ta phải làm một cách tốt nhất nhưng trên tâm chúng ta không lưu lại hình bóng. Nếu chúng ta bàng quan đối với tất cả thế sự thì chúng ta đã sai rồi. Nếu chúng ta không biết làm gì thì đó là chúng ta “*vô tích sự*” chứ không phải chúng ta “*vô sự*”.

Hòa Thượng nói: “*Người thế gian luôn chất đầy vọng tưởng, tạp niệm ở trong tâm vậy thì trí tuệ của họ không thể sinh khởi*”. “*Định*” sinh trí tuệ. Tâm chúng ta không có định thì chúng ta không có trí tuệ. Người xưa nói: “*Chế tâm nhất xứ, vô sự bất biện*”. Chúng ta giữ tâm ở một nơi, thì không sự việc gì chúng ta không làm được. Việc gì người khác đã làm được thì chúng ta cũng sẽ làm được. Việc khó nhất là thành Phật mà Thích Ca Mâu Ni Phật cũng đã làm được.

Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “*Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ. Nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp*”. Tự tánh của chúng ta đầy đủ, chúng ta có cả năng lực thành Phật. Chúng ta cho rằng chúng ta không thể làm được thì chúng ta sẽ vĩnh viễn không làm được. Chúng ta làm một lần chưa được thì chúng ta làm mười lần, làm hai mươi lần. Tự tánh của chúng ta vốn sẵn đầy đủ nhưng chúng ta chưa dùng được vì chúng ta lười biếng, chệnh mảng, nhếch nhác.

Chúng ta đã học sắp xong 1200 đề tài, có những ngày, tôi tưởng chừng như mình bệnh sắp chết nhưng mọi người cũng không hề nhận ra. Tôi không buồn lung, chệnh mảng. Nếu tâm chúng ta toàn tâm toàn lực vì chúng sanh thì chúng ta sẽ có cách làm hoàn toàn khác. Nếu chúng ta muốn nghỉ học thì chúng ta sẽ có 1001 lý do để nghỉ. Nếu chúng ta định đặt là đây là công việc chính yếu phải làm thì chúng ta sẽ không có lý do để nghỉ.

Tối 30 Tết, sau khi gặp mặt mọi người, tôi cúng giao thừa xong tôi mới đi ngủ nhưng đến 4 giờ sáng tôi vẫn thức dậy bình thường. Tôi đã định đặt đây là việc quan trọng không có lý do gì để nghỉ. Trong tu hành, chúng ta xem trọng việc giải thoát luân hồi sinh tử thì chúng ta sẽ nỗ lực. Chúng ta đem những điều chính yếu để trong tâm thì chúng ta sẽ có niềm tin, nghị lực. Người thế gian cũng làm được điều này, các chiến sĩ bộ đội nói: “*Sóng bầm đá! Chết hóa đá trở thành bất tử*”.

Hòa Thượng nói: “*Chư Phật Như Lai tâm địa thanh tịnh, các Ngài một niệm không sanh. Phàm phu chúng ta trong tâm có tư, trên miệng thì có nghị bàn. Người chân thật tu hành thì lời nói của họ nhất định sẽ rất ít. Người xưa dạy chúng ta đạo lý, trong lời nói phải giữ nguyên tắc: “Giản yếu tường minh*”. Phàm phu chúng ta trong tâm có suy nghĩ, trên miệng có bàn luận. Trong câu “*Giản yếu tường minh*”: “*Giản*” là giản lược. “*Yếu*” là quan trọng, trọng

yếu. “*Tường*” là tường tận. “*Minh*” là rõ ràng. Chúng ta là người làm giáo dục, chúng ta phải nhớ nằm lòng câu này.

Hòa Thượng nói: “***Chữ viết là để viết lại ngôn ngữ đã nói ra. Khi chúng ta viết văn, chúng ta cũng phải nhớ nguyên tắc: “Giản yếu tường minh”. Nội dung chúng ta nói và viết phải đơn giản, thiết yếu, tường tận và rõ ràng***”. Nhiều người muốn nói một cách văn chương, ý niệm này là vọng tưởng. Chúng ta nói cho người khác nghe nhưng chúng ta cũng không hiểu rõ những điều chúng ta nói vậy thì mọi người sẽ không thể làm.

Hòa Thượng nói: “***Người xưa không viết dư hay viết thiếu một chữ. Chúng ta thêm một chữ thì chúng ta sẽ gây ra phiền phức. Chúng ta viết thiếu một chữ thì mọi người sẽ không hiểu***”. Nội dung trong Kinh Phật đều “*Giản yếu tường minh*”. Chúng ta phải tuân thủ nguyên tắc: “*Giản yếu tường minh*”, khi chúng ta viết hay nói, chúng ta không được thêm, bớt một chữ. Tâm chúng ta nghĩ ngợi, miệng chúng ta bàn luận vì tâm chúng ta đầy phiền não, vọng tưởng, chấp trước. Tâm chúng ta không thanh tịnh thì trí tuệ không thể hiển lộ. Tâm chúng ta vọng tưởng, tạp niệm thì chúng ta niệm Phật không thể tương ưng với Phật. Chúng ta dùng tâm vọng tưởng làm Phật sự thì Phật sự cũng biến thành Ma sự.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!